Eneja Kobal

Absolutno preveč

Dnevniški zapisi dekleta, ki je premagalo anoreksijo

Eneja Kobal
ABSOLUTNO PREVEČ
Dnevniški zapiski dekleta, ki je premagalo anoreksijo

Eneja Kobal
ABSOLUTNO PREVEČ
Dnevniški zapisi dekleta, ki je premagalo anoreksijo

© Celjska Mohorjeva družba, 2023
Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-94
616.89-008.441.42(092)

KOBAL, Eneja
Absolutno preveč : dnevniški zapisi dekleta, ki je premagalo anoreksijo / Eneja Kobal. - Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2023

ISBN 978-961-278-617-5
COBISS.SI-ID 14272870

Eneja Kobal

Absolutno preveč

Dnevniški zapisi dekleta, ki je premagalo anoreksijo

1851
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

Dovolj

Sobota, 26. maj 2018

Zjutraj sem vstala z veliko vrtoglavico in močnim glavobolom.

Iz svoje sobe sem po stopnicah šla proti kuhinji. Ko sem prišla v dnevno sobo, sem se ustavila in takoj za tem zdrsnila na tla. Tata je bil v kuhinji in me takoj prijel in posedel na kavč. Podal mi je kozarec vode in počutila sem se malce bolje. Takoj je poklical mamo in ji povedal, kaj se je zgodilo. Vsa razburjena je rekla, da je to še ena izmed posledic premajhnega vnosa hrane. Jaz nisem enakega mnenja. Menim, da se mi je to zgodilo, ker sem dobila nova zdravila in se mi telo še prilagaja nanje. Potem sta starša rekla, naj se pripravim, saj bom po vsej verjetnosti v ponedeljek ostala v bolnici.

Mar to pomeni, da bosta onadva zaprosila za hospitalizacijo?

Ves čas ponavljata, da tako ne bo šlo več naprej, če se stanje ne bo pričelo izboljševati. Ampak jaz se trudim. Ali tega res nihče ne opazi?

Ponedeljek, 28. maj 2018

Danes sem imela pregled pri psihiatrinji. Pogovor v ambulanti je trajal zelo dolgo, nato je zdravnica sprejela odločitev: ostala bom v bolnici.

Ko je to izrekla na glas, sem pričela jokati. Potem me je vprašala, ali se s hospitalizacijo strinjam. S tresočim glasom in solzami na licih sem ji odgovorila, da se s tem ne strinjam, saj bi se raje zdravila doma in ne v bolnici. Seveda pa te možnosti nisem imela. Na žalost se bom morala soočiti s posledicami.

Peljali so me na oddelek in mi dodelili sobo. V tej sobi je že bilo leto starejše dekle, ki je bilo na oddelek sprejeto zaradi poskusa samomora in bulimije.

Čez nekaj minut je v sobo prišla medicinska sestra. Morali smo povedati vse osebne podatke ter vse o mojem zdravstvenem stanju. Kasneje mi je sestra razkazala oddelek in mi podrobneje predstavila bolnišnična pravila. Pregledala pa je tudi vse moje osebne stvari. Odvzela mi je vse nevarne in ostre predmete (šilček, ravnilo, šestilo, škarje, britvico, sponke, lasnice …), da si ne bi česa naredila. To pravilo sicer velja predvsem za tiste, ki imajo depresijo, vendar ga zaradi njihove varnosti uveljavljajo tudi pri vseh drugih pacientih. Vsi na oddelku moramo svoje telefone oddati v posebno škatlo, ki jo imajo medicinske sestre spravljeno v zaklenjeni omari. Ko je ura točno 19.30, pa nam jih dajo za natančno trideset minut. Ob 20.00 jih moramo torej spet vrniti. Glede tega so dosledni do sekunde. Tako imamo telefon samo 30 minut na dan, kar je zelo malo.

Starša sta sicer predvidevala, da bom ostala v bolnišnici, a vseeno s sabo nismo vzeli oblačil in pripo-

močkov za osebno higieno, zato sta morala iti vse to iskat domov.

Medtem se jaz nisem niti premaknila s svoje postelje. Ležala sem in jokala. Le enkrat sem šla na stranišče, vendar me je bilo še tega strah, saj sem morala vprašati za dovoljenje. Vsi z motnjami hranjenja imamo nadzor na stranišču, da ne bi slučajno bruhali, skrivali hrane ali kaj podobnega. Medicinska sestra me je pospremila do stranišča in čakala, da sem opravila svojo potrebo. Pazi to: jaz ne smem niti vode potegniti, dokler sestra ne pregleda, ali je vse v redu!

Še vedno sem pretresena od današnjega dne.

Vseh otrok na oddelku sploh še ne poznam. Zaenkrat poznam le svojo cimro, s katero še nisem dobro navezala kontakta. Večino časa preživi v skupnem prostoru. Vse, kar sem se z njo pogovarjala, je bilo v prisotnosti staršev, ko sva se druga drugi predstavili. Vsi otroci na oddelku so zelo radovedni, ko koga na novo hospitalizirajo. Prav tako je bilo z menoj. Začeli so me spraševati, zakaj so me sprejeli. Odgovorila sem jim, da imam anoreksijo nervozo. Med seboj so se spogledali in rekli, da so nekaj takega tudi predvidevali. Moja cimra pa je bila direktna in mi rekla, da se mi pozna, saj izgledam kot okostnjak. Jaz sem jo le začudeno pogledala in rekla, da to ni res.

Ob 18.00 je sledila večerja. Vse obroke jemo v skupni jedilnici, v kateri sta vedno najmanj dva ali trije medicinski tehniki ali sestre. Vsi z motnjami hranjenja sedimo ob isti mizi, ob kateri nas strogo nadzorujejo, da pojemo vse, kar je na krožniku. Jaz sem se danes upirala, da ne bi pojedla prav vsega, saj je bila porcija zelooo konkretna.